

[Øilgaard.]

til sidst. Det er en Aa, der hedder Krogs-
gaard-Skalmstrup Aa, i Viborg Amt. Her
havde Statsbanerne først kalkuleret Under-
løbet til 65 000 Kr. Det blev senere for-
højet til 80 000 Kr. Jeg nævner, at hele
Projektet, iberegnet de 80 000 Kr., vilde
koste 137 000 Kr. og skulde udføres af Ar-
bejdsministeriet som Beskæftigelsesforan-
staltning. Efter at Arbejdet nu har været
under Udførelse et Aars Tid, saa kommer
Statsbanerne og fortæller, at de har brugt
100 000 Kr. til Arbejdet under Banen, og
at Projektet ikke kan udføres i den fore-
slaaede Form, det skal først ændres. Det
gjorde de saa, og saa kom det op paa
200 000 Kr., og da de heller ikke var helt
tilfredse med det, har de nu et Projekt paa
den Underføring under Banen, der vil koste
300 000 Kr.

Naar man nu tager i Betragtning, at
Sagen er bevilget af Staten med et Over-
slag for samtlige Udgifter paa 137 000 Kr.,
og at Arealet, der skal forbedres, er 125 ha,
saa forstaar man vist, at den Slags Udgifts-
stigninger kuldkafter fuldstændig alle for-
standige Beregninger og Overvejelser med
Hensyn til, om det er forsvarligt at gaa i
Gang med de forskellige Projektets Ud-
førelse i Praksis. Hvis man ikke kan fæste
Lid til Overslagene over Udgifterne, er
man fuldstændig ude at svømme, naar man
skal bedømme disse Projektets Rentabilitet.
Nu har Statsbanerne tilraadet Standsning
af dette sidste Arbejde, efter at der er brugt
135 000 Kr. til næsten ingen Nytte. Hvis
vi havde faaet et solidt Overslag fra Stats-
banerne, var dette Arbejde selvsagt aldrig
blevet sat i Gang.

Statsbanerne fralægger sig ethvert An-
svar for de her fremdragne Forhold. Dette
finder jeg er ganske meningsløst. En Stats-
institution maa vedkende sig sit Ansvar,
naar den ligger paa tværs af den moderne
Tids Udvikling og af berettigede Afvan-
dingsinteresser for Landbruget, og det maa
Statsbanerne ogsaa. Vi kan og vil ikke
fortsat fra Landbrugets Side tolerere en
saadan Stupiditet og Hensynsløshed fra
Statsbanernes Side i dette Forhold, og jeg
henstiller til den højtærede Minister for
offentlige Arbejder at foranledige, at der
sker en afgørende Ændring i Retning af,
hvad der er ret og rimeligt og hvad der
svarer til Nutidens Tankegang i den Slags
Spørgsmaal.

Et andet Spørgsmaal, der i og for sig
ligger i samme Plan, drejer sig om selve
Landbrugets Ret til at foretage Afvanding

af Landbrugsjorden. Her vil jeg straks sige,
at Ret til at afvande sin Jord maa enhver
Ejer jo da have, Vandløbene maa da være
skabt til at bortlede skadeligt Vand. Men
saadan er det ikke. Der findes virkelig
Mennesker her i Landet, som drager Land-
brugets ubetingede Ret til at afvande sin
Jord til Vandløbene i Tvivl, og det drejer
sig om Fiskeridirektoratet og selve Kammer-
advokaten.

Der er, som alle kender, rundt omkring
ved vore Vandløb foretaget Ferskvands-
fiskerianlæg med Opstemning og Indledning
af Vandet i Fiskedamme. Nu hævder man fra
saadanne Selskabers Side, at de Lodsejere,
der ligger længere tilbage ved Vandløbet,
og som giver sig til at afvande sure Arealer,
hvor der findes jernholdige Forbindelser i
Grundvandet, ingen Ret har til at lede saa-
dant surt og for Fiskene giftigt Vand ud i
Vandløbet, og at hvis de gør det, da er de
erstatningspligtige over for Fiskeriselskabet,
hvis der sker noget med Fiskene. Noget af
den samme Betragtning kommer for øvrigt
ofte frem i Landvindingssager ogsaa fra
Sports- og Lystfiskeriets Side.

Jeg vil gerne her sige, at ligegyldig
hvorfra denne Betragtning gøres gældende,
saa vil vi fra Landbrugets Side paa det
bestemteste afvise den. Der er ikke Tale om,
at vi fra Landbrugets Side i fjerneste Maade
vil være med til at knæsette en Praksis,
der begrænser Lodsejernes ubetingede Ret
til at afvande deres Jord til de danske
Vandløb. Hvis Lodsejerne skal fratages
denne Ret, saa maa der selvsagt ydes dem
fuld Erstatning derfor. Men for disse Anlægs
Vedkommende er der jo ikke Tale om, at
de har belagt de omhandlede Arealer længere
tilbage ved Vandløbet med Servitut, og
endnu mindre, at de har ydet noget som
helst i Retning af Erstatning. Det vilde være
saare ønskeligt, om vi fra Landbrugets Side
kunde faa skabt klare Linier i denne Sag,
saa Landbrugets ubetingede Ret blev fast-
slaaet her, og jeg vil henstille til den højt-
ærede Fiskeri- og Landbrugsminister at tage
Initiativet til at faa denne Klaring skabt.

Forholdet er nemlig det, at der ligger
en hel Del gode Afvandingsopgaver, som er
blevet standset, eller som man ikke tør gaa
i Gang med, fordi man har denne Trusel
om Erstatningspligt for nogle døde Fisk,
som Fiskeridirektoratet og Kammeradvoka-
ten, efter vor Opfattelse uden Skygge af
Ret, udslynger, hængende over Hovedet.
Derfor bliver disse samfundsnyttige Af-
vandingsopgaver ikke løst, til Skade for Lods-
ejerne og til Skade for Samfundet. Land-